Ez a dokumentum kizárólag tájékoztató jellegű, az intézmények semmiféle felelősséget nem vállalnak a tartalmáért

►**B**

A TANÁCS IRÁNYELVE

(1968. április 30.)

a Szerződés 97. cikkében meghatározott átlagkulcsok közös számítási módjáról

(68/221/EGK)

(HL L 115 , 18.5.1968, o. 14)

Módosította:

		Hivatalos Lap		
		Szám	Oldal	Dátum
►**A1**	Okmány A Görög Köztársaság csatlakozásának feltételeiről és a szerződések kiigazításáról szóló	L 291	17	19.11.1979

▼B

A TANÁCS IRÁNYELVE

(1968. április 30.)

a Szerződés 97. cikkében meghatározott átlagkulcsok közös számítási módjáról

(68/221/EGK)

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK TANÁCSA,

tekintettel az Európai Gazdasági Közösséget létrehozó szerződésre és különösen annak 99. és 100. cikkére,

tekintettel a tagállamok kormányainak a Tanács keretében ülésező képviselőinek 1960. június 21-én hozott határozatára,

tekintettel a Bizottság javaslatára,

tekintettel az Európai Parlament véleményére ([1]),

tekintettel a Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére ([2]),

mivel a Szerződés hatályba lépése óta a Szerződés 97. cikkében meghatározott átlagkulcsnak a többfázisú halmozott adórendszerrel összhangban kivetett forgalmi adóterhek ellensúlyozására történő rögzítése állandóan olyan nehézségeket okozott, amelyek gátolták a közös piac megfelelő működését; mivel az ilyen kedvezőtlen hatások növekednek a Közösségen belüli vámok megszüntetésével;

mivel a jövőbeni kiegyenlítő díj és visszatérítés kiigazítása kizárólag annak biztosítására irányulhat, hogy a meglévő többfázisú halmozott adórendszerek jóval semlegesebb hatást váltsanak ki a nemzetközi kereskedelemre, és lehetővé tegyék, hogy a közös hozzáadottértékadó-rendszerre való áttérés a lehető legjobb feltételek között menjen végbe; mivel a kiigazítás megfelel a tagállamok kormányainak a Tanács keretében ülésező képviselőinek 1960. június 21-én hozott határozatában elfogadott követelményeknek;

mivel a fent említett nehézségek főként abból erednek, hogy a tagállamok az átlagkulcsokat eltérő módszerrel számítják ki;

mivel ezért a közös piacnak érdekében áll, hogy amíg a hozzáadottértékadót minden tagállamban be nem vezetik, ezen eltérő számítási módszereket olyan közös és ésszerű szabályok elfogadásával hozzák összhangba, amelyek biztosítják a Szerződés 97. cikke által felállított korlátozások figyelembevételét, és lehetővé teszik az így nyert átlagkulcsok ellenőrzés alatt tartását;

mivel egy termék vagy termékcsoport előállítására vonatkozó tényleges feltételek lehető legteljesebb számításba vétele érdekében az ilyen szabályoknak rendelkezniük kell az adóterhek mérlegeléséről;

mivel az ilyen szabályoknak lehetőséget kell biztosítaniuk arra, hogy a tagállamok bizonyos átalányadó-megállapítási eljárásokat alkalmazhassanak;

mivel a Bizottságot fel kell hatalmazni arra, hogy a tagállamokkal folytatott konzultációt követően elfogadott irányelvek révén határozzon meg egy közös számítási módszert alkalmazó eljárást;

mivel, annak érdekében, hogy megkönnyítsék a Bizottság számára az átlagkulcsokra felállított korlátok figyelembe vételét, biztosítani kell, hogy a tagállamok saját kezdeményezésük alapján közös módszeren alapuló számításokat terjesszenek a Bizottság elé mielőtt egy átlagkulcsot bevezetnének, vagy azt valamilyen módon megváltoztatnának,

([1]) HL C 10., 1968.2.14., 4. o.
([2]) HL C 317., 1967.12.28., 9. o.

▼B

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

1. cikk

(1) Amennyiben a Szerződés 97. cikke értelmében egy tagállam átlagkulcsot vezet be vagy módosít annak érdekében, hogy a behozatalra és a kivitelre egyaránt tekintettel ellensúlyozza egy termék vagy termékcsoport gyártására közvetlenül vagy közvetetten kivetett forgalmi adót, a kulcsot az ezen irányelv rendelkezéseivel összhangban, a tényleges termelési feltételek figyelembe vételével kell kiszámítani,.

(2) Ezen irányelvet nem kell alkalmazni a következőkre:

– az ezen irányelv hatályba lépésekor érvényben lévő átlagkulcsok, még ha a 6. cikk rendelkezéseinek megfelelően fel is használták azokat a korábbi adóterhek kiszámításához,

– a kizárólag a forgalmi adó mértékének általános megváltoztatásából keletkező átlagkulcsok kiigazítása,

▼A1

– görögországban a csatlakozásakor már létező átlagkulcsok; azonban e rendelkezésekre kell támaszkodni annak megállapításában, hogy ezek az átlagkulcsok mennyiben állnak összhangban a Szerződés 97. cikkének rendelkezéseivel.

▼B

2. cikk

(1) A termék átlagos adóterhe megegyezik az e termékekre kiszabott adóterhek súlyozott átlagával a termelés különböző reprezentatív szakaszaiban, amelyet az egyes szakaszokra a 3–6. cikknek megfelelően állapítanak meg. A súlyozott átlag az egyes szakaszoknak a termék teljes előállításához viszonyított jelentőségén alapszik.

(2) Egy termékcsoportra megállapított átlagos adóteher megegyezik az adott csoport jellegzetes termékeire vonatkozó átlagos adóterhek súlyozott átlagával. A termékcsoport nagysága határozza meg azon jellegzetes termékek számát, amelyeket számításba kell venni. Minden egyes jellegzetes termék esetében az átlagos adóterhet az (1) bekezdés rendelkezéseinek megfelelően számítják ki. A súlyozott átlag a jellegzetes termékeknek a teljes termékcsoport előállításához viszonyított jelentőségén alapszik.

3. cikk

A termékre a termelés befejező szakaszában kiszabott adóteher kiszámítása érdekében e szakaszban figyelembe lehet venni az árban felmerülő összes tényező adóterhét.

4. cikk

(1) A termékre az utolsó előtti szakaszban kiszabott adóteher kiszámítása érdekében e szakaszban figyelembe lehet venni az olyan nyersanyagra, félkésztermékekre és késztermékekre kirótt terheket, amelyeket a végső szakaszban figyelembe vett nyersanyagokban, félkésztermékekben és késztermékekben felhasználnak, vagy a végső szakaszban figyelembe vett bármely más tényezőnél vagy alkotóelemnél felhasználnak, ha azok e szakaszban az adózás előtt a végtermék eladási árának 3 %-ánál nagyobb részt képviselnek.

(2) A termékre a többi szakaszban kiszabott adóteher kiszámítása érdekében figyelembe lehet venni az ezen egyes szakaszokban azon nyersanyagokat, félkésztermékeket és késztermékeket sújtó adóterheket, amelyeket a végső szakaszban figyelembe vett nyersanyag, félkésztermék és késztermék gyártására szánnak.

5. cikk

(1) Amennyiben egy tényező vagy alkotóelem vonatkozásában, amelyet bármelyik szakaszban figyelembe vettek, a korábbi szakaszok adóterheit nem a 4. cikknek megfelelően számolták ki, e tényezőt vagy alkotóelemet érintő terhet 50 %-os általános adókulcsra meg lehet

▼B

emelni. Amennyiben azonban e tényezőt vagy alkotóelemet érintő adóteher összegét egy speciális kulcs alkalmazásának lehet tulajdonítani, a forgalmi adó általános adókulcsa alapján ezen összeget újra kell számolni az általános adókulcs alkalmazása előtt. Amennyiben e speciális kulcs egy vagy több előző szakaszra kiterjed, az e kulcs alkalmazásából származó terhet nem lehet az általános adókulcsra növelni.

(2) A korábbi szakaszokra ilyen módon kiszámított adóteher nem haladhatja meg azon adóterhet, amely a 4. és 6. cikk alkalmazásából eredően az illető tényezőre vagy alkotóelemre hárulna.

6. cikk

Amennyiben egy tényező vagy alkotóelem bármely szakaszban történő figyelembe vételénél egy átlagkulcs létezik, azt fel lehet használni az adott tényezőre vagy alkotóelemre vonatkozó előző adóteher kiszámításához, amennyiben ez összhangban van a 97. cikkel. E kulcsot kell alkalmazni, ha ezt számításokkal alátámasztva a 10. cikkel összhangban a Bizottság elé terjesztik.

7. cikk

(1) Amennyiben egy termék vagy termékcsoport esetében egy tagállam nem a 2–6. cikknek megfelelően számítja ki az átlagos adóterhet, azon adóterhet a forgalmi adó általános mértékének 100 %, 75 %, 50 % vagy 30 %-ának megfelelő általános adókulccsal lehet felbecsülni annak megfelelően, hogy a végső szakasznál figyelembe vehető termék vagy termékcsoport tényezői és alkotóelemei, amelyek az általános adókulcs alá tartoznak vagy a forgalmi adó megnövelt mértékéhez, az adózás előtti termék vagy termékcsoport eladási árának 65 %, 50 %, 35 %-át vagy 35 %-nál kisebb részét képviselik.

(2) Az így felbecsült adóteher nem haladhatja meg a 2., a 3., a 4. és a 6. cikk alkalmazásából következő átlagos adóterhet.

8. cikk

Az átlagkulcsokat lefelé vagy felfelé kell kerekíteni a következő fél pontig, annak megfelelően, hogy a kiszámított kulcs tizedes törtje eléri-e a 0,75-ot vagy 0,25-ot.

9. cikk

A tagállamokkal történő konzultációt követően a Bizottság szükség esetén irányelvben határozza meg az 1–8. cikk alkalmazására vonatkozó eljárást.

10. cikk

(1) Amennyiben egy tagállam egy átlagkulcsot be akar vezetni vagy azt meg akarja változtatni, benyújtja a Bizottsághoz azon számításokat, amelyek révén az átlagos adóterheket az 1–8. cikknek megfelelően állapították meg.

(2) Amennyiben a Bizottság úgy ítéli meg, hogy egy általános adókulccsal, az 5. vagy 7. cikknek megfelelően megállapított adóteher meghaladja e cikkek (2) bekezdésében megállapított határait, a tagállam a Bizottság kérésére benyújtja ahhoz azon számítását, amellyel az adott adóterhet a 2., a 3., a 4. és a 6. cikknek megfelelően megállapította.

11. cikk

A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguknak azokat a főbb rendelkezéseit, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el a későbbiekben.

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.